

1

Ellery

Vrijdag 30 augustus

Als ik erin geloofde, zou dit een slecht voorteken zijn.

Er ligt nog maar één koffer op de bagageband. Hij is knalroze, zit vol met Hello Kitty-stickers en is absoluut niet van mij.

Geleund op het handvat van zijn eigen koffer kijkt mijn broer Ezra hoe het ding voor de vierde keer langskomt. De mensenmassa bij de bagageband is bijna opgelost, op een stel na dat staat te kibbelen over wie de reservering van hun huurauto had moeten regelen. ‘Misschien moet je die maar pakken dan,’ oppert Ezra. ‘De eigenares ervan zat kennelijk niet bij ons in het vliegtuig en ik wed dat ze een interessante garderobe heeft. Veel stipjes waarschijnlijk, en glitters.’ Zijn telefoon piept, hij trekt hem uit zijn zak. ‘Oma staat voor de deur.’

‘Niet te geloven,’ brom ik en ik geef een schop tegen de metalen rand van de bagageband. ‘Mijn hele leven zat in die koffer!’

Dat is lichtelijk overdreven. Mijn échte hele leven bevond zich – tot zo’n acht uur geleden – in La Puente, Californië. Buiten de dozen die vorige week al naar Vermont zijn verstuurd, zit de rest in die koffer.

‘We zullen het moeten aangeven.’ Ezra strijkt door zijn kortgeknipte haar en kijkt de bagagehal rond. Hij had altijd, net als ik, dikke, donkere krullen die voor zijn ogen hingen. Ik moet nog steeds wennen aan het kapsel dat hij zich voor deze zomer heeft laten aanmeten. Hij kantelt zijn koffer en stevent op de informatiebalie af. ‘Daarzo, denk ik.’

De magere jongen die erachter staat, ziet eruit alsof hij nog op de middelbare school zit, met al die knalrode pukkels op zijn wangen. Volgens het goudkleurige naamplaatje dat scheef op zijn blauwe gilet is gespeld, heet hij Andy. Terwijl ik hem over mijn koffer vertel, trekt hij nerveus

met zijn dunne lippen. Vervolgens rekt hij zich uit om naar de Hello Kitty-koffer te kijken, die nog steeds zijn rondjes ligt te draaien. ‘Vlucht nummer 5624 uit Los Angeles? Met een tussenstop in Charlotte?’ Ik knik. ‘En je weet zeker dat dát niet jouw koffer is?’

‘Heel zeker.’

‘Da’s balen. Maar hij duikt wel weer op, hoor. Je moet alleen dit even invullen.’ Hij trekt een la open, haalt er een formulier uit en schuift het me toe. ‘Er moet hier ook ergens een pen liggen,’ mompelt hij, terwijl hij onhandig tussen wat papieren begint te zoeken.

‘O, die heb ik zelf wel.’ Ik rits het voorvakje van mijn rugzak open, haal er een boek uit, leg het op de balie en begin te checken of ik ergens een pen voel.

Bij het zien van de gehavende kaft trekt Ezra zijn wenkbrauwen hoog op. ‘Serieus, Ellery?’ vraagt hij. ‘Je hebt *In koelen bloede* meegenomen als handbagage? Waarom heb je het niet gewoon meegegeven met de rest van je boeken?’

‘Dit is een waardevol boek,’ verdedig ik me.

Ezra rolt met zijn ogen. ‘Je weet best dat dat Truman Capotes echte handtekening niet is. Sadie heeft zich laten neppen.’

‘Dat doet er niet toe, het gaat om het idee,’ mompel ik. Onze moeder heeft deze ‘gesigioneerde’ eerste editie vier jaar geleden op eBay voor me gekocht, nadat ze een rol in *Law & Order* had weten te bemachtigen – als ‘Lijk nr. 2’. Ezra kreeg van haar toen een albumcover van de Sex Pistols, met een Sid Vicious-handtekening die waarschijnlijk net zo vals was. We hadden in plaats daarvan beter een auto met betrouwbare remmen kunnen kopen, maar langetermijnplanning is nooit Sadies sterkste punt geweest. ‘Ach ja, je weet wat ze zeggen: ’s Murderlands wijs, ’s Murderlands eer...’ Ik heb eindelijk een pen gevonden en begin mijn naam op het formulier te schrijven.

‘Aha, jullie gaan naar Echo Ridge,’ constateert Andy. Ik stop even bij de tweede c van mijn achternaam, terwijl hij toevoegt: ‘Zo heet het trouwens niet meer. En jullie zijn te vroeg: het gaat volgende week pas open.’

‘Weet ik. Ik bedoelde niet het pretpark, maar...’ Ik onderbreek mezelf voordat ik *het stadje* kan zeggen en stop het boek terug in mijn tas. ‘Laat maar,’ zeg ik en ik richt mijn aandacht weer op het formulier. ‘Hoe lang duurt het meestal voor je je spullen terug hebt?’

‘O, dat zou niet langer dan een dag moeten duren.’ Andy’s ogen schieten heen en weer tussen Ezra en mij. ‘Jullie lijken wel erg veel op elkaar. Zijn jullie een tweeling?’

Ik knik alleen maar en schrijf door. Ezra, beleefd als altijd, zegt: ‘Inderdaad.’

‘Ik had eigenlijk ook een tweeling moeten zijn,’ zegt Andy. ‘Maar de ander is in de baarmoeder opgeslorpt.’ Ezra laat een verrast soort snurkgeluidje horen, ik slik een lach weg. Dat overkomt mijn broer dus constant: dat mensen dit soort maffe dingen met hem delen. Wij mogen dan bijna hetzelfde gezicht hebben, het is het zijne dat iedereen vertrouwt. ‘Ik had het eigenlijk wel tof gevonden om de helft van een tweeling te zijn. Kun je je lekker voor elkaar uitgeven en iedereen voor de gek houden.’ Als ik opkijk, staan Andy’s knijpoogjes ons nog steeds te bestuderen. ‘Maar eh... dat gaat bij jullie natuurlijk niet. Jullie zijn het verkeerde soort tweeling.’

‘Inderdaad,’ zegt Ezra, met een krampachtige grijns.

Ik begin wat sneller te schrijven en geef het ingevulde formulier dan aan Andy, die de bovenste blaadjes ervan afscheurt en mij het gele doorslagvel geeft. ‘Dus iemand van hier neemt contact met me op?’ vraag ik.

‘Yep,’ zegt Andy. ‘Als je morgen niets hoort, bel dan even het nummer dat onderaan staat. Veel plezier in Echo Ridge.’

Terwijl we naar de draaideur lopen, blaast Ezra luid uit. Ik grijns over mijn schouder naar hem. ‘Wat maak jij toch altijd leuke vrienden!’

Hij huivert. ‘Het blijft maar door mijn hoofd spoken: *opgeslorpt*. Hoe gaat dat in zijn werk? Heeft hij... Nee nee, ik ga niet lopen raden, ik wil het niet weten. Maar toch, best raar om daarmee op te groeien, hè? De wetenschap dat je ook zomaar de verkéerde helft van de tweeling had kunnen zijn.’

Als we ons de deur door hebben geduwd, belanden we in een verrassend warme, met uitlaatgassen gevulde lucht. Zelfs op de laatste dag van augustus had ik Vermont een stuk kouder verwacht dan Californië. Ik til mijn haar op om mijn nek te laten uitzweten. Ezra kijkt op zijn mobiel-tje. ‘Oma is rondjes aan het rijden, omdat ze geen zin had om op een parkeerplaats te gaan staan,’ rapporteert hij.

Ik trek mijn wenkbrauwen op en kijk hem aan. ‘Verstuurt ze onder het rijden berichtjes?’

‘Blijkbaar.’

Ik heb mijn oma voor het laatst gezien toen ze ons tien jaar geleden in Californië bezocht, maar van wat ik me herinner, lijkt me dat helemaal niets voor haar.

Nadat we een paar minuten in de hitte hebben staan wegsmelten, stopt er een mosgroene Subaru-stationwagon naast ons. Het raampje aan de passagierskant gaat naar beneden en onze oma steekt haar hoofd naar buiten. Ze ziet er niet veel anders uit dan op Skype, al lijkt haar dikke, grijze pony onlangs geknipt. ‘Toe, stap gauw in,’ roept ze, met een schuine blik op de verkeersagent een eindje verderop. ‘Ze laten je niet langer dan een minuut stilstaan.’ Ze trekt haar hoofd weer terug, terwijl Ezra met zijn eenzame koffer naar de achterkant van de auto loopt.

Zodra we op de achterbank zijn geschoven, draait oma zich naar ons om, net als de wat jongere vrouw achter het stuur. ‘Ellery, Ezra, dit is Melanie Kilduff. Zij woont bij ons in de straat. Ik zie verschrikkelijk slecht in het donker, dus was Melanie zo aardig om aan te bieden te rijden. Zij paste altijd op jullie moeder toen zij nog klein was. Jullie hebben haar naam vast wel eens gehoord.’

Ezra en ik kijken elkaar met grote ogen aan. Jazeker, die naam kennen we.

Sadie verliet Echo Ridge op haar achttiende en is er sindsdien maar tweemaal terug geweest. De eerste keer was in het jaar voordat wij werden geboren, nadat onze opa aan een hartaanval was overleden. De tweede keer was vijf jaar geleden, voor de begrafenis van Melanies tienerdochter.

Ezra en ik hadden thuis, terwijl de buurvrouw op ons paste, de *Date-line*-reportage ‘Mysterie in Murderland’ gezien. Ik was helemaal gefascineerd geraakt door het verhaal van Lacey Kilduff, de mooie, blonde *homecoming queen* uit het geboortestadje van mijn moeder, die gewurgd was gevonden in een Halloween-pretpark. Vliegveld-Andy had gelijk: een paar maanden daarna had de eigenaar de naam van het park veranderd, van Murderland in Fright Farm. Ik betwijfel of deze zaak net zo veel landelijke aandacht had gekregen als het park een minder toepasselijke naam had gehad.

Of als Lacey niet al het tweede mooie tienermeisje uit Echo Ridge was geweest – uit dezelfde straat zelfs – dat op tragische wijze de krant haalde.

Maar toen Sadie terugkwam van Lacey’s begrafenis, weigerde ze onze vele vragen te beantwoorden. ‘Ik wil het gewoon vergeten,’ zei ze telkens wanneer we ernaar vroegen. Dat zegt ze al ons hele leven over Echo Ridge.

Best ironisch dus dat we hier nu alsnog zijn beland.

‘Aangenaam,’ zegt Ezra tegen Melanie. Ik verslik me in mijn eigen speeksel, waarna mijn broer harder op mijn rug klopt dan nodig.

Melanie is mooi op een wat verbleekte manier, met haar lichtblonde, ingevlochten haar, lichtblauwe ogen en met sproeten bezaaide wangen. Haar ontwapenende glimlach onthult een spleetje tussen haar tanden. ‘Insgelijks! Sorry dat we zo laat zijn, maar we hadden niet verwacht dat het zo druk zou zijn. Hoe was jullie vlucht?’

Voordat Ezra kan antwoorden, klinkt er een luide roffel op het dak van de Subaru. Oma maakt een sprongetje van schrik. ‘Doorrijden!’ roept de verkeersagent.

‘Wat zijn ze toch onbeschoft hier in Burlington,’ briest oma. Ze drukt op het knopje om haar raam te sluiten, terwijl Melanie achter een taxi aansluit.

Terwijl ik mijn gordel vastklik, kijk ik naar de achterkant van Melanies hoofd. Ik had niet verwacht dat ik op deze manier met haar zou kennismaken. Ik dacht wel dat ik haar op een gegeven moment zou tegenkomen – ze woont immers bij oma in de straat – maar dan eerder terwijl ze naar me zwaaide als ze haar vuilnisbak aan de straat zette, dan dat ik meteen na mijn landing in Vermont een uur bij haar in de auto zou zitten.

‘Ik vond het zo erg toen ik het hoorde van jullie moeder,’ zegt Melanie, terwijl ze het vliegveld verlaat en een smalle snelweg op draait met allemaal groene borden langs de kant. Het is bijna tien uur ’s avonds. In een groepje huizen in de verte gloeit licht achter de ramen. ‘Maar ik ben blij dat ze nu de hulp krijgt die ze nodig heeft. Sadie is een sterke vrouw. Ik weet zeker dat jullie gauw weer bij elkaar kunnen zijn. Maar ik hoop ook dat jullie zullen genieten van jullie tijd in Echo Ridge. Het is een prachtig stadje. Ik weet zeker dat Nora niet kan wachten om jullie alles te laten zien.’

Daar dan! Zó tackel je een lastig onderwerp. Je hoeft niet te beginnen met: *Wat vreselijk dat jullie moeder knetterstoned een juwelierszaak is bin-*

nengereden en nu vier maanden verplicht moet afkicken. Nee, gewoon de hete brij erkennen, er met een grote boog omheen lopen en het gesprek een gemakkelijker kant op leiden.

Welkom in Echo Ridge.

Eenmaal op de snelweg val ik vrij snel in slaap en verroer ik me niet meer, tot ik wakker schrik van een hoop kabaal. Het klinkt alsof de auto van alle kanten met stenen wordt bekogeld. Verward kijk ik Ezra aan, maar die lijkt er ook niets van te snappen. Oma draait zich om op haar stoel en schreeuwt boven het gebulder uit: ‘Hagel. Niet ongebruikelijk voor de tijd van het jaar. Hoewel deze stenen best groot zijn.’

‘Ik ga even aan de kant staan, hoor, wachten tot de bui over is,’ roept Melanie. Langzaam stuurt ze naar de berm en zet de auto in de parkeerstand. De hagelbui wordt nog heftiger. Ik vrees dat oma straks honderden putjes in haar auto heeft. Een opvallend dikke brok ijs knalt recht op de voorruit. We schrikken er allemaal van.

‘Hoe kan het nu hagelen?’ vraag ik. ‘In Burlington was het nog hartstikke warm.’

‘Hagel vormt zich in een wolkenlaag,’ begint oma uit te leggen. Ze wijst erbij naar de lucht. ‘Daar vriest het. Maar op de grond smelten de hagelstenen algauw weer.’

Haar stem is nog steeds niet echt warm te noemen – ik weet niet of onze oma ooit zo klinkt – maar hij klinkt in ieder geval enthousiaster dan ik haar tot nu toe heb gehoord. Oma is lerares geweest en in die rol voelt ze zich duidelijk beter op haar gemak dan in die van grootouder annex voogd. Niet dat ik het haar kwalijk kan nemen. Voor de zestien weken die Sadie in een afkickkliniek moet doorbrengen, heeft de rechter haar met ons opgescheept – en vice versa. Hij stond erop dat we bij familie werden opgevangen, wat ons aantal mogelijkheden zwaar beperkte. Onze vader was namelijk een onenightstand – een stuntman, zo beweerde hij althans tijdens de maar liefst twee hele uren die hij en Sadie met elkaar doorbrachten, nadat ze elkaar in een club in Los Angeles tegen het lijf waren gelopen. En we hebben geen ooms, tantes, neven of nichten. Er was dus niemand anders dan oma om ons in huis te nemen.

We kijken een paar minuten zwijgend hoe de hagelstenen afketsen op de motorkap van de auto, totdat er steeds minder vallen en uiteindelijk

helemaal geen meer. Terwijl Melanie de weg weer oprijdt, werp ik een blik op de dashboardklok. Bijna elf uur. Ik heb dus zowat een uur geslapen. Ik geef Ezra een por en vraag: ‘We moeten er bijna zijn, toch?’

‘Vast,’ zegt Ezra. Dan voegt hij er wat zachter aan toe: ‘Lekker levendig hier, op een vrijdagavond. We zijn al kilometers geen huis meer gepasseerd.’

Buiten is het inmiddels stikdonker. Zelfs na een paar maal door mijn ogen wrijven, zie ik door mijn raampje niet veel meer dan wat schimmige bomen. Toch doe ik mijn best meer details te zien. Ik wil weten hoe hij is, die plek waarvan Sadie niet wist hoe snel ze er moest weggkomen. ‘Het is alsof je in een ansichtkaart woont,’ zei ze altijd. ‘Blinkend mooi en strak omlijnd. In Echo Ridge doet iedereen altijd alsof je van de aardbodem zult verdwijnen zodra je je over de gemeentegrens waagt.’

We rijden over een hobbel, de autogordel snijdt in mijn vel als ik opzij val. Ezra gaapt zo hard dat zijn kaak ervan knapt. Hij heeft zich, nadat ik in slaap was gevallen, vast verplicht gevoeld wakker te blijven en het gesprek gaande te houden, ook al hebben we allebei al dagen niet meer fatsoenlijk geslapen.

‘Zo, nu zijn we zo thuis.’ We schrikken allebei van oma’s stem van de voorstoel. ‘We reden net langs het WELKOM IN ECHO RIDGE-bord, maar dat is zo slecht verlicht dat jullie het vast hebben gemist.’

Inderdaad. En ik zat er nog wel speciaal op te letten. Dat bord was namelijk een van de weinige dingen die Sadie, meestal na een paar glazen wijn, wel eens over Echo Ridge aanhaalde. ‘Inwonertal: 4.935. Nooit gewijzigd, in die hele achttien jaar dat ik er heb gewoond,’ zei ze dan met een grijns. ‘Kennelijk moet je als je iemand wilt toevoegen, eerst iemand omleggen.’

‘Daar heb je het viaduct, Melanie,’ klinkt oma waarschuwend.

‘Ja ja, weet ik,’ zegt Melanie. De weg maakt een scherpe bocht, waarna we stapvoets onder een grijze stenen boog door rijden. Er staan hier geen straatlantaarns, dus zet Melanie groot licht aan.

‘Oma is een vreselijke bijrijder,’ fluistert Ezra.

‘Echt?’ fluister ik terug. ‘Terwijl Melanie toch zo voorzichtig rijdt.’

‘Het is altijd te hard... behalve als we voor een stoplicht staan.’

Ik gniffel.

Meteen daarop gilt oma: ‘Stop!’ – zo fel dat Ezra en ik er allebei van

schrikken. Een fractie van een seconde vrees ik dat ze supersonische oren heeft en boos is over ons geroddel. Maar dan trapt Melanie op de rem en stopt de auto zo abrupt dat ik naar voren vlieg en mijn autogordel blokkeert.

‘Wat krijgen we nou?’ roepen Ezra en ik tegelijk uit. Maar Melanie en oma hebben hun gordel al los geklikt en vliegen de auto uit. We kijken elkaar even verbijsterd aan en volgen dan hun voorbeeld. Overal liggen plassen van halfgesmolten hagelstenen. Ik zigzag eromheen naar oma toe. Zij staat voor de auto naar het stuk wegdek te staren dat door de felle koplampen wordt verlicht.

En naar de bewegingloze figuur die precies in het midden ervan ligt: onder het bloed en met zijn hals in een rare hoek en zijn ogen wijd open, starend in het niets.

2

Ellery

Zaterdag 31 augustus

Ik word wakker van de zon, die dwars door de gordijnen heen brandt. Die zijn duidelijk niet aangeschaft om de kamer zo lang mogelijk donker te houden. Toch blijf ik roerloos liggen – onder de dunne, gehaakte spreien en lakens zo zacht als fluweel – tot er luid op mijn deur wordt geklopt.

‘Ja?’ Ik kom overeind en probeer, zonder veel resultaat, de krullen voor mijn ogen opzij te duwen. Ezra komt binnen. Volgens de zilverkleurige wekker op het nachtkastje is het 9:50 uur, maar omdat ik nog steeds in westkusttijd leef, heb ik nog lang niet het gevoel uitgeslapen te zijn.

‘Hoi,’ zegt mijn broer. ‘Ik moest je van oma wakker maken. Er komt een politieagent hierheen, om met ons over gisteravond te praten.’

Gisteravond. We waren bij de man op de weg gebleven en hadden gehurkt tussen de donkere bloedplassen op de ambulance gewacht. Eerst kon ik mezelf er niet toe brengen om naar zijn gezicht te kijken, maar toen ik dat eenmaal toch deed kon ik mijn blik niet meer afwenden. Hij was nog zo jong, zeker niet ouder dan dertig, en droeg sportkleding en gympen. Melanie, die verpleegkundige is, bleef hem proberen te reanimeren tot de ambulancemedewerkers er waren – maar meer alsof ze hoopte op een wonder, dan omdat ze echt geloofde dat het nog zin had. Toen we weer in de auto stapten, zei ze dat hij al was overleden voordat wij hem vonden.

‘Jason Bowman,’ zei ze daarna met trillende stem. ‘Hij is – was – een van de docenten natuurwetenschappen van Echo Ridge High. Hielp ook bij het schoolorkest. Erg populair bij de kinderen. Jullie hadden hem volgende week zullen ontmoeten.’

Ezra – die al helemaal is aangekleed, zijn haar is nog vochtig van het douchen – smijt een plastic pakketje op mijn bed. Ik keer met een schok terug in het heden. ‘En dat moest ik je van haar geven.’

Op de voorkant van het ongeopende pakje staat het logo van Hanes en een foto van een glimlachende, blonde vrouw in een sportbeha... en een slip die tot halverwege haar middel reikt. ‘Nee, hè!’

‘Ja, hè! Dat is dus l etterlijk een oma-onderbroek. Oma vertelde dat ze hem per ongeluk een paar maten te klein had gekocht en was vergeten hem terug te brengen. Nu is hij van jou.’

‘Fijn,’ mompel ik, waarna ik mijn benen uit bed zwaai. Ik draag het t-shirt dat ik gisteren onder mijn trui droeg en een opgerolde joggingbroek van Ezra. Toen ik hoorde dat ik tijdelijk naar Echo Ridge zou verhuizen, doorliep ik mijn hele klerenkast en gooide genadeloos alles weg wat ik in de maanden daarvoor niet had gedragen. Daardoor wist ik mijn garderobe zo in te perken dat alles, met uitzondering van de paar jassen en schoenen die ik vorige week al hierheen stuurde, in één enkele koffer paste. Op dat moment voelde het alsof ik in ieder geval één aspect van mijn leven onder controle had.

Nu betekent het alleen nog maar dat ik niets om aan te trekken heb...

Ik gris mijn telefoon van het nachtkastje en kijk of er een berichtje over de bagage is. Maar niets. ‘Waarom ben jij eigenlijk zo vroeg op?’ vraag ik Ezra.

Hij trekt zijn schouders op. ‘Zo vroeg is het niet. Ik heb zelfs al een beetje door de buurt gewandeld. Het is mooi hier, veel groen. En ik heb een paar Instagram-verhalen gepost. En ik heb een speellijst gemaakt.’

Ik sla mijn armen over elkaar. ‘Toch niet weer een Michael-speellijst?’

‘Nee,’ zegt hij verdedigend. ‘Een muzikaal eerbetoon aan het noordoosten. Het zal je verbazen hoeveel liedjes er zijn met een staat uit New England in de titel.’

‘Mm-mm.’ Ezra’s vriendje, Michael, heeft het in de week voor ons vertrek preventief uitgemaakt, omdat volgens hem ‘langeafstandsrelaties never-nooit-niet werken’. Ezra probeert nu te doen alsof hij daar totaal niet mee zit, maar hij heeft sindsdien wel al een paar verdacht kleffe emo-speellijsten samengesteld.

‘Kijk naar je eigen!’ Ezra’s blik dwaalt naar de boekenkast, waar *In koelen bloede* zij aan zij staat met mijn Ann Rule-collectie, *Fatal Vision*,

Middernacht in de tuin van goed en kwaad en de rest van mijn waargebeurde misdaadverhalen. Het is het enige wat ik gisteravond uit de dozen heb gehaald die in een hoek van mijn kamer staan opgestapeld. ‘We hebben allemaal onze eigen overlevingsmechanismen.’

Als hij terug is naar zijn kamer, kijk ik de onbekende ruimte rond waar ik de komende vier maanden zal verblijven. Toen we hier gisteravond aankwamen, vertelde oma me dat ik Sadies oude kamer kreeg. Nieuwsgierig en nerveus tegelijk opende ik de deur, me afvragend welke herinneringen aan mijn moeder ik er zou aantreffen. Het bleek echter een doorsneeouderkamer, zonder ook maar een flintertje eigenheid. Het meubilair is van donker hout, de muren zijn gebroken wit. De enige versieringen zijn de kanten gordijnen, een geruit vloerkleed en een ingelijste foto van een vuurtoren en het ruikt er naar cederhout en Pledge-meubelspray. Als ik me Sadie hier probeer voor te stellen – terwijl ze haar haar kamt voor de troebele spiegel op de kaptafel of huiswerk maakt aan het ouderwetse bureau – komen er totaal geen beelden boven.

Ezra’s kamer is precies hetzelfde. Er is niets wat verraadt dat deze kamers ooit door twee tienermeiden zijn bewoond.

Ik plof op de vloer naast mijn verhuisdozen en rommel in de dichtstbijzijnde doos tot ik een paar in plastic gewikkelde fotolijsten heb gevonden. De eerste die ik uitpak, is een foto van Ezra en mij: vorig jaar op de pier van Santa Monica, met een perfecte zonsondergang achter ons. De plek is schitterend, maar ikzelf sta er niet echt voordelig op. Ik was nog niet klaar voor de foto, waardoor mijn gespannen grimas een beetje raar staat naast Ezra’s brede grijns. Toch heb ik hem bewaard, omdat hij me aan een andere foto deed denken.

Dat is de tweede die ik uit de doos haal: korrelig en een stuk ouder, van twee identieke tieners met lange krullen, net als die van mij, in *grunge*-achtige jarennegentigkleren. Een van hen glimlacht breed, de ander kijkt geïrriteerd. Mijn moeder en haar tweelingzus Sarah. Ze waren toen zeventien en laatstejaars op Echo Ridge High, net als Ezra en ik binnenkort. Een paar weken nadat deze foto is genomen raakte Sarah vermist.

Dat is nu drieëntwintig jaar geleden en nog steeds weet niemand wat er destijds met haar is gebeurd. Of misschien kan ik beter zeggen dat  ls iemand het weet, diegene het in ieder geval nog steeds verzwijgt.

Ik zet de lijstjes naast elkaar boven op de boekenkast, terwijl ik denk